

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

επιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβαλόντων καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤὰ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15.—Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰανουαρίου 1918

Ἔτος 40ον.—Ἀριθ. 7

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ποῖός ξέρεί μήπως ξαναθυμοῦνταν ἀμύνθῃ τὸ παλὴρό του ἐπάγγελμα! Ὅπως δὲ ποτε, ὁ κακόμοιρος τώρα κάθονταν φρόνιμα, σαστισμένος μᾶλλον παρὰ φοβισμένος.

Τὴν δευτέρην μέρα, — 16

Ὀκτωβρίου, — ὁ ἄνεμος δυνά-

μωσε πολὺ, γύρισε περισσότερον

πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ ἔγινε ἔτσι

λιγώτερον εὐνοϊκὸς στὴν πορεία

τοῦ «Καλότυχου», ποὺ χόρευε

ἀπάνω στὰ κύματα. Ὁ Πέγ-

κροφ ὀρτίζαριζε ὅσο μπορούσε,

ἀλλὰ, χωρὶς νὰ λέῃ τίποτε σὲ

κανένα, ἄρχισε νάνησυχῇ. Ἡ

θαλασσοταραχὴ μεγάλωνε. Ἄν

ὁ ἄνεμος ἐκεῖνος δὲν ἄλλαζε,

βέβαια πῶς ὁ «Καλότυχος» θὰ

ἐχρειάζετο περισσότερο καιρὸ

νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον Λίγκολν

ἀπ' ὅσο χρειάσθηκε νὰ φθάσῃ

εἰς τὴν νῆσον Θαδῶρ.

Πραγματικῶς στῆς 17 τὸ

πρωί, ὕστερ' ἀπὸ σαρανταοκτὼ

ὥρων ταξίδι τίποτα δὲν μαρ-

τυροῦσε ὅτι ὁ «Καλότυχος»

ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ. Ἄλλως

τε ἦταν ἀδύνατον νὰ λογαριά-

σουν ἀκριβῶς πόσα μίλλια εἶ-

χε κάμῃ, γιατί οὐτὲ ἡ διεύθυ-

σις, οὐτὲ ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου

ἦταν κανονική.

Εἰκοσιτέσσερες ὥρες ἀργό-

τερα, πάλι δὲν ἐφαίνετο στὸν

ὁρίζοντα ξηρά. Ὁ ἄνεμος εἶχε

γίνῃ ὀλωσδιόλου ἐναντίος καὶ

ἡ θάλασσα ἔδερνε μᾶλιστα κύ-

ματα τὸ καϊκάνι. Ἀναγκάσθη-

καν νὰ μαζέψουν ἀκόμη τὸ πα-

νί. Στῆς 18 Ὀκτωβρίου, ἓνα

τεράστιον κύμα σκέπασε ὀλωσδι-

όλου τὸν «Καλότυχον», ὥστε

ἂν οἱ ἐπιβάτες τοῦ δὲν εἶχαν προνοήσῃ νὰ δεθοῦν στὸ κατὰστροφικόν, θὰ τοὺς ἐσάρωνε.

Στὴν περίστασιν αὕτῃ, ὁ Πέγκροφ καὶ οἱ σύντροφοί του, ποὺ ἀγωνίζοντο ὑπεράνθρωπα γιὰ νὰ δειάσουν τὰ νερά, δέχθηκαν μιὰ ἀνέλπιστη βοήθεια ἐκ μέρους τοῦ αἰχμηλῶτος. Σὰ νὰ ξύπνησε μέσα του τὸ θαλασσινό του ἐνστικτό, ἀνέδραξε ἀπὸ τὴν καταπακτὴ καί, κυττώντας δυνατὰ μ' ἓνα λαστό, ἐσπασε ἓνα μέρος τῆς κουπαστῆς,

γιὰ νὰ χυθῇ πρὸς γρήγορον τὸ νερὸ τοῦ πλημμυροῦσε τὸ κατὰστροφικόν. Ἐπειτα, ἀφοῦ γλύτωσε τὸ πλοῖον, κατέδραξε εἰς τὴν κάμαρά του, χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Ὁ Πέγκροφ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ καὶ ὁ Χάρμπερ, κατάπληκτοι, τὸν εἶχαν ἀφίσῃ νὰ κάμῃ ὅτι ἤθελε.

Ἐντὸς οὗτω ἡ θέσις τοὺς ἦταν ἀσχημῇ. Ὁ καπετάν-Πέγκροφ ἄρχισε νὰ φοβᾶται πῶς εἶχε χάσῃ τὸ δρόμον τοῦ στὴν ἀπέραντη ἐκεῖνη θάλασσα, χωρὶς καμμιά ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναβρῇ!

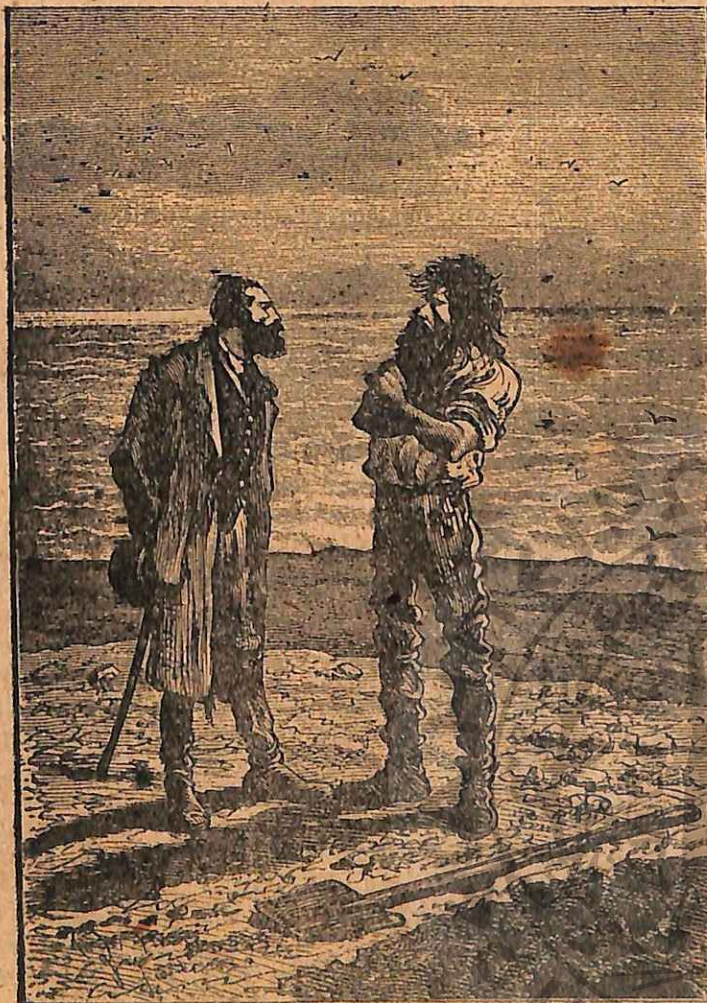
Ἡ νύκτα τῆς 18 πρὸς τὴν 19 ἦταν ψυχρὴ καὶ σκοτεινὴ. Κατὰ τῆς ἐνδεκα ὁμοῦς, ὁ ἄνεμος ἔπεσε, τὸ κύμα ἡμέρειψε καὶ ὁ «Καλότυχος», χωρὶς νὰ παρακουιέται τώρα, μπόρεσε νὰ ποικτήσῃ ταχύτητα μεγάλητερῃ. Ἄλλως τε εἶχε ἀνθέξῃ λαμπρὰ εἰς τὴν τρικυμίαν.

Οὔτε ὁ Πέγκροφ, οὔτε ὁ Σπίλεττ, οὔτε ὁ Χάρμπερτ σκέφθηκαν ἐκεῖνη τὴν νύκτα νὰ κοιμηθοῦν. Ἐπρεπε νὰ γρυπνοῦν καὶ νὰ προσέχουν... Ἄν καὶ φοβερὰ ἀνήσυχος, ὁ καπετάνιος δὲν ἀπελπίζετο ὅποτε-λως γιὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἦταν δυνατὴ. Καθισμένος στὸ τιμόνι, προσπαθοῦσε ἐπίμονα νὰ διατρύπησῃ τὸ πυκνὸ ἐκεῖνο σκοτάδι, πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ὁ «Καλότυχος» μπορεῖ νὰ μὴν εἶχε βγῇ ἀπὸ τὸν καλὸ δρόμον καὶ πῶς ἡ νῆσος Λίγκολν δὲν θάβροῦσε νὰ φανῇ...

Στῆς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκε ἀξαφνα φωνάζων:

— Φῶς!... φῶς!...

Πραγματικῶς, μιὰ ζωερὴ λάμψις ἐφαίνετο πρὸς τὰ βορειοανατολικά, ἓς ἀπόστασι, εἰκοσι μίλλιον. Χωρὶς ἄλλο, ἐκεῖ ἦταν ἡ νῆσος Λίγκολν καὶ τὴν εἶχε ἀνά-

«—Ποιὸς εἶσθε; ... ρώτησε τὸν Κύρον Σμιθ».

ψη ό Κύρος Σμιθ, για να δείξη στον «Καλότυχο» τον δρόμο.

Ο Πέγκροφ, που πήγαινε πολύ κατά τον βορρά, έκανόνισε τότε την διεύθυνσί του κι' έβαλε πλώρη προς το φώς εκείνο, που έλαμπε άπάνω από τον όρίζοντα σαν άστρο πρώτου μεγέθους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ο γυρισμός. — Μιά συζήτηση. — Ο Κύρος Σμιθ και ο άγνωστος. — Πόρτο-Μπαλλόνι. — Τόση συγκομιδή. — Ο άνεμόμυλος. — Το πρώτο άλσος και το πρώτο ψωμί. — Ένα συγκινητικό πέρασμα. — Τρέχουν και λίγα δάκρυα...

Την άλλη μέρα, 20 'Οκτωβρίου, στής έπτά το πρωί, ύστερ' από τετραήμερο ταξίδι, ο «Καλότυχος» άραξε στην άμμουδιά, εκεί κοντά στο στόμιο της Ευχαριστίας.

Ο Κύρος Σμιθ κι' ο Νάβ, ανήσυχοι από την κακοκαιρία και την παρατεινόμενη άπουσία των συντρόφων τους, είχαν άνοιξη από τα χαράματα στο όροπέδιο της Τερψιθέας κι' είχαν ιδή επιτέλους το καίκι, που άργησε τόσο να γυρίση.

— Δόξα σοι ό Θεός! έφώναξε ο Κύρος Σμιθ. Έρχονται!

Ο Νάβ, από τη χαρά του, άρχισε να χοροπηδά, να στριφογυρίζει και να κτυπά παλαμάκια, — παντομίμα πιδ συγκινητική κι' από τα ωραιότερα λόγια!

Η πρώτη δουλειά του μηχανικού ήταν να μετρήση τα πρόσωπα, που άρχισαν να διακρίνονται μέσα στο πλοίο, για να ιδή αν γύριζαν όλοι ή αν είχαν και σύντροφο. Άλλ' άμα μέτρησε μόνο τρία κεφάλια, συλλογίστηκε ή ότι δεν θάχαν εύρη στη νήσο Θαδώρ κανένα ναυαγό, ή ότι ο ναυαγός αυτός δεν θα είχε συγκατατεθή να τους ακολουθήση.

Πραγματικώς, στο κατάστρωμα του «Καλότυχου» δεν ήταν παρά ο Πέγκροφ, ο Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ.

Ο Κύρος Σμιθ κι' ο Νάβ κατέβηκαν γρήγορα από την Τερψιθέα, ώστε τη στιγμή που άραξε ο «Καλότυχος», ήταν στην άκρογιαλιά. Και πριν βγούν έξω οι ταξιδιώτες, ο μηχανικός τους είπε:

— Ανησυχήσαμε πάρα πολύ με την άρροπορία σας! Σας συνέθε τίποτε δυσάρεστο;

— Όχι, αποκρίθηκε ο δημοσιογράφος. Απεναντίας, όλα πήγαν θαυμάσια. Θα σας τα πούμε...

— Φαίνεται: όμως, υπέλαβε ο μηχανικός, ότι ή έρευνά σας απέτυχε, γιατί είσθε τρεις, όπως έφύγατε.

— Με συγχωρείται κύριε Σμιθ, αποκρίθηκε ο ναύτης. Είμαστε τέσσεροι!

— Βρήκατε λοιπόν τον ναυαγό;

— Βεβαίως!

— Ζωντανό;

— Σα θηρίο!

— Πού είναι; ποιος είναι;

— Είναι, αποκρίθηκε ο δημοσιογράφος, μάλλον ήταν ένας άνθρωπος. Αυτό

μόνο μπορούμε να σας πούμε θετικά. Αποβιβάσθηκαν. Ο μηχανικός έμαθε σε λίγο τι συνέθε στο διάστημα του ταξιδιού. Του διηγήθηκαν πως έβρασαν στη νήσο Θαδώρ, πως έψαξαν πρώτα χωρίς να βρουν κανένα, πως ανακάλυψαν ύστερα μια κατοικία έρημη πρό πολλού και πως στο τέλος έπιασαν ένα ναυαγό, που δεν έφαινετο πια νάνηκη στο ανθρώπινο γένος!

— Μα σε τόσο βαθμό, έπρόσθεσε ο Πέγκροφ, που δεν ξέρω αν εκνάνε καλά να τον κουβαλήσουμε εδώ!...

— Όχι, όχι! εκάματε πολύ καλά! αποκρίθηκε ζωηρά ο μηχανικός.

— Μα δεν έχει πια τα λογικά του...

— Τώρα, μπορεί. Άλλά πρό όλίγων ακόμη μηνών, ο δυστυχισμένος αυτός ήταν άνθρωπος σαν έμε και σαν εσέ... Ποιος ξέρει πως θα καταντήση κι' ο τελευταίος από μας που θα έπιζηση και θα μείνη μονάχος στην έρημιά αυτού του νησιού! Άλλοι 'ς εκείνον που δεν έχει συντροφιά! Γρήγορα χάνει τα λογικά του, όπως ο δυστυχής ναυαγός, που τον βρήκατε σε τέτοια κατάσταση.

— Μα τί σας χάνει να πιστεύετε, κύριε Σμιθ, ρώτησε ο Χάρμπερτ, ότι ή αποκτήνωσις αυτού του ανθρώπου έγινε μέσα σε λίγους μόνο μήνες;

— Ότι το σημείωμα που λάβαμε, ήταν φρεσκογραμμένο, αποκρίθηκε ο μηχανικός: και φυσικά δεν μπορεί να τώγραφε άλλος από τον ναυαγό.

— Εκτός αν τώγραφε κανένας σύντροφός του, που πθανέ πρό πολλού, παρετήρησε ο Γεδεών Σπίλετ.

— Αδύνατο, αγαπητέ μου Σπίλετ!

— Γιατί;

— Γιατί το σημείωμα θα μιλούσε για δυο ναυαγούς, ενώ δεν μιλά παρά για ένα!

Ο Χάρμπερτ διηγήθηκε κατόπι με λίγα λόγια το ταξίδι της επιστροφής κι' επέμεινε πρό πάντων στο έπεισόδιο εκείνο, που έδειξε για μια στιγμή πως έλαμψε λίγο φώς στη σκοτισμένη διάνοια του ναυαγού, λές και στον κίνδυνο της τρικυμίας, ξαναγινε πάλι ναύτης.

— Έχεις δίκιο, Χάρμπερτ, αποκρίθηκε ο μηχανικός, να δίνης τόσο σημασία 'ς αυτό το έπεισόδιο. Ο δυστυχής αυτός δεν θα είχε όλωσδιόλου αθεράπευτος ή απελπισία τον έκαμε όπως είναι τώρα. Άλλά εδώ ξαναβρίσκει όμοίους του' κι' αφού έχη μέσα του μια ψυχή, έμεϊς, αυτή την ψυχή θα τη σώσουμε!

Ο ναυαγός της νήσου Θαδώρ, προς μεγάλο οίκτο του Κύρου Σμιθ και προς μεγάλη έκπληξη του Νάβ, ανασύρθηκε τότε από την καμπίνα του «Καλότυχου» και, άμα πάτησε τη γή, έδειξε πρώτα διάθεσι να φύγη.

Άλλά ο Κύρος Σμιθ τον έπλησίασε, τον άγγιξε στον ώμο (*) και τον κύτταξε στα μάτια. Η χειρονομία του ήταν επι-

(*) 'Ιδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 45.

κλητική, αλλά το βλέμμα του γεμάτο γλυκύτητα. Ο δυστυχής νευαγός ήμερεψε άμέσως, κατευιάσθηκε, χαμήλωσε τα μάτια, έσκυψε το μέτωπο κι' από τη στιγμή εκείνη δεν έκαμε άλλη αντίστασι.

— Τον κακόμοιρο τον άνθρωπο!... Φιθύρισε ο μηχανικός.

Και τον παρατήρησε προσεκτικά. Άλήθεια, ή όψι του μαρτυρούσε ότι δεν είχε πια μέσα του τίποτα το ανθρώπινο. Καί όμως ο Κύρος Σμιθ διέκρινε στο βλέμμα του, όπως προηέτερα κι' ο Γεδεών Σπίλετ, μιάν άμυδρή, μιάν ασύληπτη λάμψη νημοσύνης.

Οι άποικοι άποράσιζαν να βάλουν τον άγνωστο ή τον άπαρατημένο, — γιατί έτσι τον έλεγαν τώρα μεταξύ τους, — σε μια κάμαρα του Γρανιτινού Παλατιού, απ' όπου δεν θα μπορούσε βέβαια να φύγη. Στάθηκε να τον οδηγήσουν χωρίς δυσκολία... Ποιος ξέρει! Με της περιποίησις, μια μέρα, μπορούσε να προστεθή ακόμη ένα μέλος στη μικρή άποικία της νήσου Λίγκολν!

Στο τραπέζι, που ο Νάβ το έστρωσε ναριέτερα, γιατί οι ταξιδιώτες πέθαιναν από την πείνα, εξακολούθησαν να μιλούν για το ναυαγό και να διηγούνται λεπτομέρειες του ταξιδιού και της διαμονής τους 'ς εκείνο το νησάκι. Ο Κύρος Σμιθ συμφώνησε μαζί τους ότι ο άγνωστος θα ήταν Άγγλος, ή Άμερικανός, όχι μόνο γιατί το όνομα του πλοίου «Βρετανία» τους επέτρεπε να το υποθέσουν, αλλά και γιατί τα χαρακτηριστικά του, όσο μπορούσε κανείς να τα διακρίνη μέσα στα θιερισμένα, εκείνα μαλλιά και γένεια, έμοιαζαν άγγλοσάξωνικά.

— Άλήθεια όμως, είπε ο Γεδεών Σπίλετ στον Χάρμπερτ, δεν μας είπες ακόμα πως βρήκες αυτόν τον άγριο και δεν ξέρουμε τίποτ' άλλο, παρά ότι λίγο έλειψε να σε πνίξη. Δυστυχία σου δηλαδή αν δεν εφθάναμε με την ώρα να σε γλυτώσουμε!

— Μα κ' εγώ δεν ξέρω καλά-καλά πως έγινε, αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Φαίνεται, ότι εκείνη τη στιγμή ήμουν σκυμμένος κ' έμάζευα χόρτα. Τότε άκουσα ένα κρότο, σά να πέσει κάτι τί από ένα δένδρο πολύ ψηλό. Μόλις επρόφθασα να γυρίσω το κεφάλι... Ο δυστυχισμένος εκείνος, που θάταν βέβαια κρυμμένος άπάνω στο δένδρο, μου ρίχτηκε πριν να το συλλογισθώ, κι' αν δεν ήταν ο κ. Σπίλετ κι' ο Πέγκροφ...

— Παιδί μου, είπε ο Κύρος Σμιθ, τί μεγάλο κίνδυνο διέτρεφες!... Χωρίς αυτό όμως, ποτέ ίσως δεν θα βρίσκατε το ναυαγό και ποτέ δεν θα αποκτούσαμε ένα σύντροφο ακόμη!

— Ωστε έλπίζετε, κ. Σμιθ, να ξαναγίνη, άνθρωπος; ρώτησε ο Σπίλετ.

— Ναί! αποκρίθηκε σταθερά ο μηχανικός.

Μετά το γεύμα, ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του βγήκαν από το Γρανιτινό Παλάτι και κατέβηκαν στην άκρογιαλιά. Εκεί ξεφόρτωσαν τον «Καλότυχο». Ο Κύρος Σμιθ εξέτασε τα όπλα και τάλλα πράγματα του ναυαγού, δεν βρήκε όμως τίποτε ικανό να τον φωτίση για την ταυτότητά του.

Οι χοίροι της νήσου Θαδώρ ώδηγήθηκαν στη στήνη, όπου γρήγορα θα έ-πολλαπλασιάζοντο. Όσο για τα πυρομαχικά, θα τα φύλαγαν προσωρινώς, μαζί με τάλλα, στο Γρανιτινό Παλάτι. Άποράσιζαν όμως να κάμουν, έξω από την κατοικία, κι' ώρισμένως στην άποπάνω της σπηλιά, μια ιδιαίτερη πυριτιδαποθήκη, για να μην έχουν φόβο από καμιά έκρηξη.

Άφού τελείωσε και το ξεφόρτωμα, ο Πέγκροφ είπε:

— Κύριε Σμιθ, μου φαίνεται ότι τώρα πρέπει να σιγουράρουμε και τον «Καλότυχο».

— Δεν είναι καλά εδώ, στο στόμιο της Ευχαριστίας; ρώτησε ο μηχανικός.

— Όχι, κύριε Σμιθ. Τον μισό καιρό θάταν έξω απ' το νερό, στην άμμο, κι' αυτό θα τον καταπονώσει. Είναι βλέπετε, καλό πλύτο και τα κατάφερε λαμπρά μ' όλη την τρικυμία που μας βρήκε στον γυρισμό.

— Μα δεν θα μπορούσε να ήταν πάντα πελαγωμένο μέσ' στο ποτάμι;

— Θα μπορούσε βέβαια' αλλά το ποτάμι, εδώ στο στόμιο, δεν είναι καθόλου προφυλαγμένο και φοβάμαι πως ο «Καλότυχος» θα ύπόφερε πολύ από τα κύματα, όταν θάταν ο καιρός από εδώ.

— Ποϋ θέλεις λοιπόν να τον βάλης, Πέγκροφ;

— Στο Πόρτο-Μπαλλόνι. Το λιμανάκι εκείνο, τριγυρισμένο από τους βράχους, μου φαίνεται ότι χρειάζεται.

— Μα δεν είναι λιγάκι μακριά;

— Μπάρ! Μόνο τρία μίλλια από το Γρανιτινό Παλάτι.

— Καλά λοιπόν, κάμε ό,τι θέλεις, Πέγκροφ.

(*Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Στεφανωμένη ή δύσι γυνάι να κοιμηθή' 'στο φώς, το κυπαρίσσι σε μαύρη δέση έχει ύψωθι...

Στων φύλλων τις άψιδες, 'στά τόξα, 'στά νερά, σαν του άσημιού ρανίδες κυλούνε τάστρα φωτερά:

Ο θόρυβος πεθαίνει και ξεψυχά σε άγνού: μα εκείνο ξεθυμαίνει, σαν προσφορά 'στους ούρανοϋς...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ: ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

'Αγαπητοί μου,

ΥΡΙΖΩ από τον έξοχικό περίπατο που έκαμα με τον ήλιο της γλυκύας αυτής ήμέρας του Γενάρη. Ποσα ώρα και περιεργα πράγματα μου έδειξε ο καλός φίλος που με συντρόφευε, — ξεκαρ-χαιόλογος κι' ιστοριοδί-φης, που ξέριε την Ατ-τική μας σπιθαμή προς σπιθαμή! Έδώ τα κρυμμέ-

να έρείπια μιάς παληάς εκκλησίας' εκεί τα λείψανα ενός ιστορικού σπιτιού' παρακάτω ένα χαριτωμένο κολωνάκι σκεπασμένο από κισσούς, πούχει κι' αυτό την ιστορία του... Άλλά εκείνο που μευχάριστησε περισσότερο, εκείνο που τώχω ακόμα μπροστά στα μαγεμένα μου μάτια, είναι κάτι που δεν μου τώδειξε ο φίλος μου, γιατί δεν ήταν κι' ανάγκη να μου το δείξη: Μιά ανθισμένη, κάτασπρη, χιονάτη άμυγδαλιά! Ήταν ή πρώτη που έβλεπα φέτος και μπορείτε πια να φαντασθήτε την άγαλλιάς μου! Πότες φορές δεν την δοκιμάσατε και σεις μπροστά στην ανθισμένη άμυγδαλιά, που μέσ' στα χιόνια του Γενάρη, βιάζεται να ξε-

πετάξη τάσπρα της ανθάκια και να φουντώση μ' αυτά, πριν βγάλη πράσινα φύλλα, για να μας δείξη πως ή Άνοιξη έφθασε, για να μας δώση παρηγοριά κι' έλπίδα! Κάθε άνθρωπος, πιστεύω, τα ίδια αισθάνεται όταν πρωτοβλέπη το χειμωνιάτικο δένδρο ντυμένο άνοιξιακή στολή. Και μάλιστα όταν ο χειμώνας είναι ακόμα δριμύς, όταν τα βουνά είναι ολόγυρα χιονισμένα, όταν ο ήλιος σκεπάζεται από σύννεφα κι' όταν φυσά τρελλός, παγωμένος βοριάς. Γιατί ή ανθισμένη άμυγδαλιά είναι σά να μας λήη: Έχετε θάρρος κι' δλ' αυτά θα περάσουν γρήγορα. Η Άνοιξη είναι κοντά. Ο ούρανος θάνοιξη γαλάζιος, ο ήλιος θα λάμψη ζεστός, ο τρελλοβοριάς θα γίνη αύρα μυρωμένη και τα χιόνια θα φύγουν, για να στρωθούν πράσινα, άνθοκοντημένα χαλιά...

Φέτος, πρωταντίκρυσα την ανθισμένη άμυγδαλιά σε μια ήμέρα γλυκαία κι' ήλιορώτιστη. Ο ούρανος ήταν όλος καθαρός κι' άμα έγυρε ο ήλιος στο βουνό, ένα χλωμοκίτρινο μισοφέγγαρο άρχισε να λάμψη από το ζενιθ και σιγά-σιγά να δυναμώνη. Νύχτα γλυκαία σαν την ήμέρα. Μα γι' αυτό κι' ή ύπόσχεση της άμυγδαλιάς μου φάνηκε πιδ άληθινή, πιδ βέβαιη: Να την ή Άνοιξη, έφτασε! Τι μπορεί πια να μας κάνη ο ξεθυμα-

σμένος αυτός χειμώνας, που τόσο μας τρώαζε με την άγρια και πρώιμη έίς-βολή του! Νά, κι' ή μέρες τώρα όλοένα μεγαλώνουν. Ο ήλιος βασιλεύει ακόμα ναρίς, τα λαμπρά όμως δειλινά βαστούν πολύ. Δεν είναι σαν το φθινόπωρο, που εύθως σχεδόν με το ήλιοβασίλεμα, πλάκωνε το νυκτερινό σκοτάδι. Τώρα καταλαβαίνουμε «λυκόφως». Μισή ώρα ύστερ' από τη δύσι, φέγγει ακόμα σαν ήμέρα. Και τί ώμορφη ώρα αυτή! Τι γλυκό φώς! Τι ζνιευρετή διαύγεια 'στην ατμόσφαιρα! Τι μακαρία γαλήνη χυμένη παντού, στον ούρανο, στη γή και στην ψυχή του ανθρώπου!... Νά την ή Άνοιξη, έφτασε. Αυτή την ώρα του δειλινού αισθάνεται κανείς την προσέγγισή της περισσότερο...

Η ανθισμένη άμυγδαλιά ήταν στο περβόλι ενός γνωστού μας ζωμερίτη. Μπήκαμε μέσα, κ' εγώ του γύρεψα την άδεια να κόψη ένα μικρό κλαδί.

— Μπα, και μεγάλο! μου αποκρίθηκε με προθυμία ο νοικοκύρης.

Κ' έτοίμασε το κλαδευτήρι του, για να μου κόψη ο ίδιος. Ο φίλος μου όμως τον έμπόδισε, και μένα δεν μάρισε να κόψω παρά μια κοροφύλα.

— Αυτά σου φτάνουν, μου είπε. Η άμυγδαλιά δεν κάνει μόνο λουλούδια, αλλά και καρπούς' κι' είναι άμαρτία να κουτσουρεύουμε έτσι ένα δένδρο καρποφόρο και χρήσιμο. Τώρα μάλιστα, 'ς αυτές της περιστάσεις, σε βεβαιώ ότι είναι πολύ φρονιμώτερο ναφίσης να γίνουν μύγδαλα τα λουλούδια, που θα μαραινούνταν άδεια στο βάζο σου, κι' ο κύρ Άντρέας από 'δώ, (ο νοικοκύρης) που θάχε την καλωσύνη να σου δώση ολάκαιρο κλαδί, να σου στείλη μεθαύριο μια σακούλα φρέσκο καρπό.

Φύγαμε με δυο-τρία λουλουδάκια ο καθένας. Όταν φθάσαμε όμως στην Όμόνοια, είδαμε ολόκληρα πορτώματα από κλώνους ανθισμένης άμυγδαλιάς στα χέρια κυριών κι' άνθοπωλών. Πότες χιλιάδες άμυγδαλα χαμένα!...

— Ε, γι' αυτά τί λές; ρώτησα τον φίλο μου. Δεν έκανε να πάρουμε και μεϊς το κλαδί μας, μια που γίνεται τέτοια σπατάλη και σπαράχμος;

— Καθόλου! αποκρίθηκε ο φίλος μου. Ίσα-ίσα γι' αυτό. Έπειδή δεν μπορούμε να έμπούσουμε όλο το κακό που κάνουν οι άλλοι, δεν θα πη ότι πρέπει να κάνουμε και μεϊς το μερτικό μας!

Ο φίλος μου είχε δίκαιο. Είπε μιάν άλήθεια, που πρέπει να τη θυμάται κανείς και να την εφαρμόζη σε κάθε τέτοια περίστασι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

«Υστερ' από τὸ ἐθνολογικὸ αὐτὸ μαθηματάκι, ὁ στρατηγὸς ἐξακολούθησε: — Τὸν μικρὸν τὸν λένε Πάμπλο, δηλαδὴ Παῦλο. Δὲν γινώρισε ποτὲ οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, κι' ἦταν στὴν ὑπηρεσίᾳ μιᾶς συμμορίας ἀπὸ κοντραμπαντιέρους, (λαθρεμπόρους), ποὺ τὸν μεταχειρίζοντο τόσο ἄσχημα, ὥστε τοὺς ἐρωγε. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν καταδίωξίν του, (πῆρε τὰ πόδια ἐρημικὰ μονοπάτια τῶν ἀγρίων βουνῶν. Στὴς ἐρημιές ἐκεῖνες ἔτρεχε ὁλόκληρες ἡμέρες, χωρὶς νὰ στέκεται σχεδὸν πούθεν καὶ χωρὶς νὰ βάζῃ στὸ στόμα του τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὰ βατόμουρα καὶ τ' ἀγριοχόρτα ποὺ εὗρισκε. Ἦ τρεχάλα, ἡ νῆ-στεια, ἐπιτέλους τὸν ἐξήντησαν. Ὡστόσο ἐπεσε, κεῖ μπροστάς του.

— Ὡστε μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν πείνα τὰ βάλει μὲ δέκα λύκους! ἐρώναξε ὁ Δάγκλας μ' ἐνθουσιασμό. Μπράβο τοῦ! γενναῖο παιδί πραγματικῶς. Εἶνε εὐτύχημα ποὺ λοξοδρομήσαμε χθὲς ἐκεῖνὸ τὸ μονοπάτι. Φαντασθῆτε, θεῖε, ὅτι ἐτοιμαζόμασθε νὰ γυρίσωμε πίσω. Τότε βέβαια δὲν θάπαντούσαμε τὸν Παῦλο κι' ἴσως, χωρὶς τὴ βοήθειά μας, θὰ τὸν ἐτρωγαν ἐπιτέλους οἱ λυσσασμένοι λύκοι.

— Θεῖε, ρώτησε τότε ὁ Δοναλδ, δὲν θὰ κάμετε τίποτα γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο παιδί; Τόσο φτωχὸ, τόσο ἐρημὸ, πῶς θὰ ζήτῃ; Πρέπει νὰ ἐνεργήσετε νὰ τοποθετηθῇ κάπου, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ γυρίσῃ στοὺς σκληροὺς ἐκεῖνους κοντραμπαντιέρους.

— Ναι, καί, ἡσυχάστε, ἀποκρίθηκε ὁ καλὸς θεὸς. Κι' ἐσκέφτηκα, ὅτι τὸ καλλίτερον ποὺ ἔχω νὰ κάμω γι' αὐτόν, εἶνε νὰ τὸν συστήσω στὸν Πιέρρο Λεμπόν.

— Καί τί νὰ τὸν κάμῃ ὁ Λεμπόν; Λυκοκυνηγός;

— Ὁχι, ἀλλὰ ὁδηγὸ τῶν περιηγητῶν. Τὸ παιδί ξέρεי καλά αὐτὰ τὰ βουνά. Ὁ Λεμπόν θὰ τὸν διδάξῃ, θὰ τὸν μορφώσῃ, γιὰ νὰ γίνῃ τέλειος. Σὲ λίγον καιρὸ, θὰ μπορῇ νὰ κερδίξῃ ἀρκετὰ χρήματα μ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Κι' ἐγὼ θὰ τοῦ ἀγοράσω τώρα μιὰ ὠ-

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 48.

ραία φορεσιά καὶ θὰ τὸν βάλω νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του, γιὰ νὰ γίνῃ εὐπαρουσίαστος.

Ὁ στρατηγὸς Μπόλδ ἐκράτησε τὸν λόγον του καλά, ὥστε ὅταν τὰ παιδιά ἔλαβαν τὴν ἄδεια νὰ ἰδοῦν τὸν Παῦλο, δυσκολεύθηκαν κάπως νὰ τὸν ἀναγνώρισουν. Δὲν ἦταν πιά ὁ κουρελίστης πεινασμένος, ποὺ εἶχαν ἰδῇ στὸ φανάρι τοῦ Κωτερέ. Ἦταν ἓνα παιδί καλοντυμένο καὶ χορτάτο. Αὐτὸ τοῦλάχιστο ἔδειχνε ἡ ὄψις του, ὅχι βέβαια ροδοκόκκινη ἀκόμη, ἀλλὰ οὔτε καὶ χλωμή.

Ὁ Παῦλος σηκώθηκε νὰ τοὺς χαιρετήσῃ καὶ τότε, μὲ μεγάλη τους ἐκπληξί, τὸν εἶδαν νὰ σκύφῃ καὶ νὰ τοὺς φιλᾷ τὰ χέρια, σαν κανένας με-

«Μέσα στὸν ἀπλοῦς καὶ τίμιος ἐκεῖνους βουνήσιους...»

σαιωνικὸς ὑπῆκοος πυργοδεσπότης, εἰς ἐνδεῖξι πίστεως κ' ἐγνωμοσύνης.

Ὁ Δοναλδ κατακοκκίνισε καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι του. Ὁ Δάγκλας ὁμοῦ ἐβόαε τὰ γέλια. Τοῦ φάνηκε τόσο ἄστεϊο αὐτὸ τὸ χειροφίλημα τοῦ νέου βουνήσιου!

Θέλησαν νὰ συνομιλήσουν, ἀλλὰ ἡ ὁμιλία τοὺς προχωροῦσε μὲ κάποια δυσκολία. Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέυ δὲν ἤξεραν ἰσπανικὰ κι' ὁ Παῦλος δὲν ἤξερε ἀγγλικά οὔτε λέξι. Κι' οἱ τρεῖς ἀναγκάζοντο νὰ μιλοῦν, κουτσά-τρεβά, γαλλικά. Ὅπωςδήποτε, μὲ πολλὴ καλὴ κατάφεραν κάπως νὰ συνεννοηθοῦν.

Ὅταν ἡ κουραστικὴ αὕτη συνομιλία ἐσθυσε, ὁ Δοναλδ σκέφθηκε νὰ δείξῃ στὸν Παῦλο τὴς ζωγραφιᾶς ποὺ εἶχε κάμῃ στὴν Ἀργελή. Ὁ προστατευόμενος ἔδειξε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Γέλασε μὲ τὴν καρδιά του, ὅταν ἐγινώρισε τὸ κω-

μικὸ λιγάκι μοῦτρο τοῦ ξενοδόχου. Ὁταν ἀντίκρουσε ὁμοῦ τὸ σκίτσο τοῦ Ροῦ Βλάσκου, τὸ πρόσωπό του σκυθρώπασε καί, σὲ ἰσπανικὴ διάλεκτο, διηγῆθηκε στὸν στρατηγὸ Μπόλδ, ὅτι αὐτὸς ὁ Ροῦ Βλάσκος ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν κοντραμπαντιέρων, ποὺ τὸν εἶχε πρῶτα ὑπηρετή.

— Τί κακὸς ἄνθρωπος! ἐπρόσθεσε. Πόσο μ' ἐδασάνιζε γιὰ τὸ τίποτα! Ἐξ αἰτίας του πῆρα τὰ μάτια μου κι' ἔφυγα, καὶ πῆγα νὰ πεθάνω στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν κούρασι, τὴν πείνα καὶ... τοὺς λύκους!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 49)

Τότε ἦταν ποὺ μοῦ κόπηκαν τὰ ἥπατα: θὰ ἔσκαζα ἀπ' τὸ κακὸ μου. Θύμωσα μὲ τὸν Νησιώτη καὶ κίνησα νὰ κάνω τὸ γύρὸ τῆς λίμνης μὲ τὰ πόδια. Δυὼ ὥρες ἤθελα μὲ τὸ καίκι; τέσσερις μὲ τὰ πόδια! Ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε, ἐγὼ θὰ πῆγαίνα τὸ βράδυ στὸ σπίτι μου!

Ὁ Νίκος τὸ μεταίειδε καί, σὰν νὰ μὲ λυπήθηκε ποὺ θὰ χανόμουν ἀπ' τὲς λάσπες στὴ γῆ,

— Ἀντί, μοῦ εἶπε, θὰ σοῦ κάνω τὸ θέλημά σου κι' ὅπου τὸ βγάλλῃ ἡ ἄκρη. Διάβολος σὲ σταματάει ἐσένα; Παίρνομε τὴν ἄκρη ἄκρη τοῦ νησιοῦ, θὰ χασομερήσουμε λιγάκι, θὰ πᾶμε ἐπὶ τέλους. Τόλωςέ τη τώρα κ' ἐσὺ καλά: θὰ κόψῃς χιόνια ἐκεῖ παραπάνω νησιτικὸς ἤθελες νὰ κινήσῃς;

Ἐφαγα καί τι στὸ πόδι, κέρασα καὶ τὸν Νίκο, πλήρωσα τὸν κρασοποῦλο, ἔδωκα καὶ τὰ εἴκοσι γρόσια, τὰ καϊκάκι, γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ, καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὴ λίμνη.

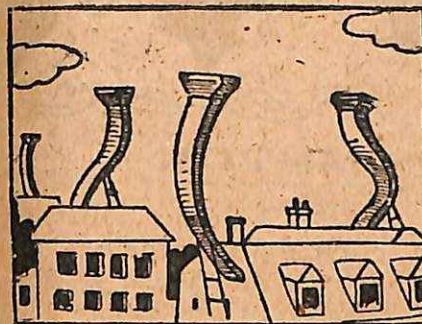
Εἶχε δικηὸ ὁ Νησιώτης. Δὲν εἶχαμε προχωρήσει μιὰ τοφερικὰ τόπο καὶ βρεθήκαμε κλεισμένοι σ' ἓνα μαυροσταχτερὸ ὄλο, ποὺ ἂν εἶχαμε ἢ δὲν εἶχαμε μάτια, ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτό, δὲν μᾶς χρησίμευαν καὶ τ' ἄλλο, τὸ χειρότερον, χιλιάδες ἀόρατοι ψεκαστήρες μᾶς ράντιζαν ἀλύπητα γύρω μας.

Ὁ Νίκος πότε-πότε γύριζε πίσω του νὰ βλέπῃ τὰ σημάδια ποὺ ἄφινε τὸ καίκι στὴ διάβα του, μὰ ἄρχισε τὸ κῆμα καὶ χαλοῦσε καὶ τὰ σημάδια. Ἦρθε στιγμὴ ποὺ δὲν ξέραμε ἂν πηγαίναμε ἐμπρὸς ἢ γυρίζαμε πίσω.

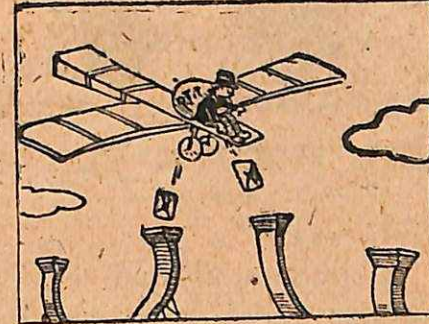
Τί μ' ἔβαλε ἡ ὀργὴ τότε νὰ πῶ στὸ Νησιώτη, πῶς ἂν εἶχε μιὰ πυξίδα, δὲ θὰ παθαίναμε αὐτά, καὶ θέλησα νὰ τοῦ ξηγήσω τί πράγμα εἶν' αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο καὶ πῶς τὸ μεταχειρίζονται οἱ ναυτικοί, κι' ἀπάνω σ' αὐτὰ ἀνακάτεψα κι' ἀστερονομία καὶ μαγνητισμό.

Ὁ Νίκος κούνησε μιὰ φορὰ τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε τίς βλαστημιές.

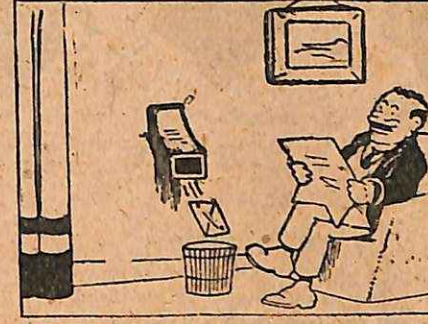
ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ, ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΣΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ;

— Μπα! μπα! τί νὰ εἶνε αὐτὲς ἡ παρά-ξενες καμινάδες στὴς σκεπὲς τῶν σπιτιῶν; — Δὲν εἶνε καμινάδες. Εἶνε ἀγωγοί, μέσα στοὺς ὁποίους οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς

τοῦ μέλλοντος, περνώντας μὲ τ' ἀεροπλάνα τοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὰ σπῖτια, θὰ οἰχνοῦν τὴν ἀλληλογραφία, ὅπως σήμερα τὴ οἰχνοῦν στὸ γραμματοκιβώτιο. — Καὶ ποῦ

θὰ βρεθοῦν τόσοι διανομεῖς ἀεροπόροι; — Μετὰ τὴν εἰρήνην, θὰ τοὺς δώσῃ στὸν κό-σμο ὁ πόλεμος, ποὺ τοὺς γυμνάζει ὁλοένα. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

«Δὲ φταῖς ἐσύ, μοῦ εἶπε, στὰ τε-λευταῖα, φταῖω ἐγὼ ποὺ ξεμυαλίστηκα σήμερα μαζὺ σου. Θάρρες πῶς κλοῦ-βιασε καὶ τὸ δικό μου τὸ μυαλὸ σὰν τὸ δικό σου ἀπ' τοὺς δασκάλους, γιὰ νὰ πι-στέψω τέτοια παραμῦθια; Ποῖον δρόμο θὰ μᾶς ἔδειχναν τ' ἀστέρια κι' ἡ μικρὸς κι' ἡ μεγάλης ἀρκούδες σου, σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι ποὺ μᾶς ἐπνίξε; Ἐνὰ ἀστὲρι ἔδειξε μιὰ φορὰ τὸ δρόμο στοὺς μάγους, γιὰ τὸ Χριστὸ μας ποὺ γεννήθηκε τὰν αὐριό. Ἀν εἶναι μάγοι κι' οἱ δασκάλοι σου, ἂς ἔρθουν τώρα νὰ μοῦ ποῦν ποῦ νὰ γυρίσω τὴν πλώρη μου. Τέσσερες μῆνες ἔχεις ὁλοὺς-ὁλοὺς στὸ προκομμένο μας Γυμνάσιο κι' ἀλλὰ λόγιασε κιάλας; Λύσσα νὰ ἦταν, δὲ θὰ σὲ κολλοῦσε τόσο γρήγορα. Νὰ τὰ εἰδῶλα ποὺ πίστευαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια οἱ εἰδωλολάτρες».

Ἀπάνω σ' αὐτά, ἀκούστηκε βαθεῖα μιὰ καμπάνα, ποὺ χτυποῦσε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ λυπητερὰ. — Θάφτουν τὸ Γεροδόκανο στὸ νη-σί, μοῦ εἶπε γελαστὸς τότε ὁ Νησιώ-της. Θεὸς σχωρέσ' τον! Ἀς μὴν ἔχω μά-τια τώρα, ἔχω αὐτιά καὶ ξέρω ποὺ βρί-σκομαι. Τὸν θάφτουν μ' ἐπισήμωτα κ' ἡ καμπάνα δὲ θὰ σπαῖσῃ γρήγορα θὰ πᾶμε στὸν Πόρο».

Φτάσαμε τέλος πάντων στὸν Πόρο καὶ τραβήξαμε κι' οἱ δυὸ λίγα βήματα παρὰ πέρα στὸ χάνι τῆς Παναγιάς. Ὁ Νησι-ώτης ρούφηξε ἄλλο ἓνα κατσαραράκι εἰς ὕψαινον μου, ἐγὼ ρίχτηκα σὲ μιὰ ζεστὴ φασουλάδα καὶ τὴν πάτωσα στὰ καλά, πῆρα κι' ἓνα κομμάτι ψωμί στὴ τσέπη μου καὶ κίνησα τὸν ἀνήφορο. Πάλι μοῦ εἶχαν ἀπομείνῃ δυὸ γρόσια ἀπάνω μου μ' αὐτὰ θὰ δειλινοῦσα στὸ Διπτόταμο.

Στὰ μιά τοῦ Δρίσκου, παραποῦσα πίσω μου τὴν καταχνία καὶ σὲ λίγ' οὐ-ρανὸς καταγάλανος ἀπάνω μου, ἥλιος καυσερὸς ποὺ μοῦ ροφοῦσε σὰ φοῦνος τὴν ὕγρασία ἀπ' τὸ κορμί μου. Κάτω ὅλος ὁ κάμπος, ὅλη ἡ λίμνη, ὅλα τὰ Γιάννινα, μιὰ θαλάσσα ἀπέραντη ἀπ' τὴν

ὁμίχλη. — Νά, εἶπα μέσα μου, δὲ θάχῃ μεγαλειότερη διαφορά, στὸν ἄλλο κόσμο, ἢ Κόλαση ἀπ' τὸν Παράδεισο. — Ξεμολογῇ μένῃ ἄμαρτία. Δὲν μ' ἄρεζαν τότε τὰ Γιάννινα. Σὰν ἐπαρχιώτης ποὺ ἦμουν, ἐμοιαζα στὴν ἀρχὴ ἐκεῖ-πέρα μιὰ κότα σκιαγμένη σὲ ξένο κοτέτσι. Ἦμουν καὶ πεισματάρης καὶ δὲν ἤθελα ν' ἀλλάξω τὰ συστήματα ποῦ-εἶχα στὸ χωριό μου. Γι' αὐτὸ μὲ γελοῦσαν τὰ Γιαννιωτό-πουλα ποὺ κούρευαν βαθεῖα τὰ μαλλιά μου καὶ δὲν ἄρινα σὰν αὐτὰ ἀφέλειες, ἢ ποὺ δὲν ἔδεναν τὸ λαιμοδέτη μου μὲ τὴ μόδα. Ἐγὼ θύμιζα 'ς τοὺς πε-ριγελασθῆδες μου, ἀπὸ τὸν Φενελόν, ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε ὁ Μέντωρ σὺν Τηλέ-μαχο, δηλαδὴ πῶς ὁ νέος ποῦ τ' ἄρεσει νὰ στολίζεται σὰ γυναῖκα, εἶναι ἀνάξιος γιὰ κάθε ἀρετὴ καὶ κάθε δόξα. Αὐτοὶ χαζογελοῦσαν μ' αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ πλήγωσε περισσότερο, ἦταν ποὺ μιὰ μέρα μὲ φώναζε ὁ Ἀγριομπουταλᾶς ὁ καθη-γητὴς τῶν Λατινικῶν, καθαρὸς πολίτης αὐτός, ἀπ' τὸν ὄραλὸ τοῦ Κάστρου ποῦ λέν, καί — κατὰ τὴν παροιμία — καλλί-τερα νὰ βγῇ κανεὶς τὸ μάτι τοῦ παρὰ τ' ὄνομα.

Ἔτσι λογάριζα ἀνυπόμονα σὰ φυλα-κισμένος πότε θὰ περάσω τὰ δυὸ χρόνια τῆς καταδίκης μου, τὴν τρίτη καὶ τε-τάρτη Γυμνασίου. Τὴν πρώτη καὶ τὴ δεύτερη μοῦ τὴ γλύτωσε ὁ Χάριστος, ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ μου.

Ὅσο κι' ἀνηφοροῦσα, τόσο βαθύτερα βούλιαζα στὸ χιόνι, ἂς ἦταν κι' ὁ δρό-μος κομμένος ἀπ' ἄλλον διαβάτη, ποὺ θὰ τὸν βάφτισε κι' αὐτὸν ὁ ἴδιος παπᾶς ὁ δικός μου. Ἐφατα μιὰ χαρὰ στὴν κορ-φὴ τοῦ Δρίσκου, μὲ δυνάμεινε κι' ἡ ἰδέα ποὺ ξεμάκρυνα ἀπ' τὰ Γιάννινα καὶ ζύ-γωνα στὸ σπῖτι μου. Ἀλθθθθ, ἐκεῖ στὸ κορφοβουνὶ δυσκολεύτηκα λιγάκι τὸ χιόνι περνοῦσε τὴν πῆχυν μὰ σὰν πῆρα τὸν κατήφορο, ἄρχισα τὸ τραγοῦδι.

Ἐκεῖ συλλογιζόμουν, πῶς ἔπρεπε νὰ μ' ἔβλεπε ἀπὸ καμινὰ μεριά ὁ Κυρὸς-μήτηρς, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ λόγο του πίσω

πῶς εἶμαι θεοτρελλὸ παιδί καὶ νὰ βε-βαιωθῇ κι' αὐτός, πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅπως τὰ Γιαννιωτάκια ποὺ τὰ φυλᾷ οἱ γονεοὶ τους σὰν τὰ κουκούλια, μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ τὸ ἴδιο κι' ὁ καθηγητὴς τῶν Λατινικῶν, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ παραδεχτῇ πῶς ὁ Ἀγριομπου-ταλᾶς τοῦ ἦταν ἓνα ἀληθινὸ Σπαρτια-τόπουλο, ποῦ δὲν ψηφούσε κανένα κίνδυνο, οὔτε λογάριζε ἐμπόδιο στὸ δρόμο του, παιδεμένο νὰ περνᾷ ἄροβα ὅ,τι κι' ὅπως λάχῃ στὴ ζωὴ του, κι' ὅχι μοναχὰ στοὺς ἡσίκους, στὴς θερμάστρες καὶ στὴν κα-λοπέραση.

Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ στὸ μυαλό μου, ροβολοῦσα ὅλο τραγουδώντας τὸν κατή-φορο. Λίγο κάθησα στὴ βρύση τῆς Πα-παστύλαινας κι' ἔφαγα τὸ ψωμί ποὺ εἶχα στὴν τσέπη μου. Ὑστερα πάλι δρόμο κι' ἔφατα τ' ἀπομεινέμερο στὸ Διπτόταμο.

Ἐκεῖ στὸ χάνι, ἦρα μοναχὰ ἓνα κομ-μάτι κρύα μπομπότα καὶ λίγες ἐλῆες σκόκλημασμένες. Ὁ χαντζῆς μαδοῦσε μιὰ κότα γιὰ τ' αὐριανὸ τραπέζι του καὶ δὲν εἶχε ὄρεξι οὔτε νὰ μοῦ μιλήσῃ. Δὲ γλώσσισα οὔτε τὸ ψωμί τοῦ οὔτε τὸ προσφάγι τοῦ. Καὶ τὰ Σπαρτιατόπουλα ἀκόμη, μπροστὰ στὸ μαῦρο ζωμό τους θ' ἀνδίαζαν ἓνα τέτοιο ξεροψωμί.

Τραβήξα νὰ προστάσω τῆς τηγανί-τες τῆς μελένιες τῆς μητέρας μου, ποὺ κάθε παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἔ-κανε γιὰ τὰ σπαργανα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλο καὶ ζύγωνα τ' ἅγια χῶματα τοῦ χωριοῦ μου.

Ἀγνάντεψα ἀπὸ μακριὰ τ' ἀγαπητό μου μάρμαρο τοῦ Παληχωριοῦ. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ εἶχε μεγαλώσει ἀκόμα ἀπ' ὅ,τι τ' ἄφισα.

Ἐφατα στὸ Μεγαλάκκο, ἐκεῖ ποὺ σμίγει μὲ τὸ ποτάμι. Ἐσκυψα, ἔπια, ἔπια νερὸ ἀχόρταγο. Ὁ λάνκος ἔφερεν τὰ νερά του ἀπὸ τὲς βρύσες τοῦ χωριοῦ μου, γι' αὐτὸ τὸ νερὸ τοῦ ἦταν γλυκί-τερο καὶ νοστιμώτερο ἀπὸ τ' ἄλλα νερά.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΔΑΜ

χρουν!) Χουρήν Καρδιάν (για τὰ άτομα είπαμε: όσο για τὰς λέξεις που έχουν δύο τόνους—όταν χρειάζεται ένας,—ή ψιλήν αντί δασείας κτλ., βέβαια αὐτὰ εἰνελάθη που πρέπει νὰ διορθωθῶν.) Κ.Μ. Καρτζ. (ἀπὸ τὸν θεὸ σου τίποτε ἀκόμη.) Κωνσταντίνου ἀσάρο (ναί, ὦραία ἡ ἰδέα τοῦ Συλλόγου σὰς νὰ ἰδῶν καὶ μὴ μικρὴ Βιβλιοθήκη, ἀπὸ χορηγία βιβλία, διὰ τὰ μέλη του.) Γ. Καλλ. (ὄχι, μόνον τοῦ 4ου φύλλου εἰς τὴν προκήρυξιν τὸ λέγω καθαρά.) Ποιμενικὴ Φλογέραν (τάτοιαι διατριβαὶ δὲν ἔχουν θέσιν εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. μόνον εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 20 τὴν λέξιν.) Ποιητικὴ (ἐμπρὸς λοιπὸν τώρα περιμένω!) Κῆμα τῆς Σαλαμίνος (χαίρω πολὺ κ' εὐχομαι νὰ διακριθῇς ἡ προθεσμία τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν Ἀσκήσεων ἔλθε: περιμένω νὰ λάβῃς μέρος, ὅταν θὰ περικηρυχθῶν γαίον διαγωνισμοί.) Ὁσκάρο Μπ. (ἡ εἰσφορά τοῦ ἐδωμοσιεύθῃ εἰς τὸν κατάλογον τοῦ 4ου φύλλου.) Μικρὸν Ἀγαθόν (εἶχε γίνῃ ἡ ἐγκρισις.) Ἀγορίσκιον (ἡ Λογοκρισία με πληροφορεῖ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου τὰ ἐσώκλειστα γραμματόσημα ποὺ ἀναφέρεις.) Κ.Κ.Κ. (ὄχι, καλὲ μου; τὸ Γεωργίου Παυλοπούλου, Τιτάνος, τὸ ἔβαλα ὡς παράδειγμα ἐστὶν τὸνοματικὸν σου θὰ γράψῃς ἐκεῖ.) Κουρέλι (θὰ ὀρίσῃς ἀπὸ τὸ 4ον καὶ θὰ τελεώσῃς εἰς τὸ 4ον τὰ ἅλα φυλλάδια δὲν ἔχουν σχέσιν με τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λαθῶν ἕνα μόνον.) Ἀσπ. (αὐτὸ εἶπε! με τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λαθῶν «μαθαίνει» κανεὶς ὀρθογραφία καὶ χωρίζῃ δὲ ὅλην τὴν συγγραφὴν τοῦ «Στὰ Βουνά» ποὺ σ' ἐξετρελλάνει, λέγεται Ὁ ΝΕΥΕΣ κατὰ λῆθος τυπώθηκε με Υ.) Πειρακτικὸν, Φαληρικὸν Μπάτην, Ἑλληνόπουλο, Ἀλμυρόντα Ἀστέρ, Ἀνθὴν Δουκάκη, Πειρατικὸν τοῦ Αἰγαίου, Πτωχὸν Φιλομαθὴ καὶ τοὺς ἀνυπομνήτους οἱ ὅποιοι με τηλεγραφήματα, μ' ἐπισκεπήσῃ, με εἰκονογραφημένους κάρτες, μοὺ ἐχρήθησαν τὴν Πρωτοχρονιά. Τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ. Καὶ τοῦ χρόνου! Γενικὸν Παρελθόν, Ἀνδρῶν Ἀνδρῶν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστὶν αὐτὸ.)

Ἀπριλιανὸν Τριαντάφυλλο, Τριαντάφυλλο, Ἀφροσπεφανωμένο Κῆμα, Μελαγχολικὴν Κιθάραν, Γ. Π. Ν., Τριλὴν Ἀσιγγάναν, Αἰολικὸν Ἀστέρ, Ἑλπίδα τῆς Πατρίδος, Ἀνθὸς τῆς Ὑπομονῆς, Τεύθραν, Κοσμοκότορα, Δὸν Κιχὼν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Νέστορα Γ. Ρζ., Πρόσφυγα Μικρασιάτην, Ἰωάν. Μερκ., Χουρσφτερον Ἑλπίδα, Αἰτωλὸν, Προμηθεὺς Δεσμώτην (ἐστὶν αὐτὸ, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8ην Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Ἀπριλίου

68. Δεξιόγραφος

Μὴ νῆσος μ' ἕνα σύνδεσμο
Καὶ πρόθεσιν ἐνώθη,
Κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς τριάνοντα
Τυράννους ἐδηλώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουσῶς Ν. Κόττι

69. Στοιχειόγραφος

Πλείστοι ὅσοι με λατρεύουν,
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφισθ.
Μέρος λόγου ἀπλῶς θὰ γίνω,
Ἄν με ἀποκαρπύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

70. Αἶνιγμα

Λαμπρὸν θεοῦ ἂν μπορέσῃς
Νὰ βρῇς τὸ θηλυκόν,

Γλυκεῖα, γλωμὴ ἀδελφῇ τοῦ
Θὰ κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Χαιρωνείας

71-73. Λογοπαίγνια

1. — Ποία πόλις γίνεται;
2. — Ποία πόλις εἶνε καλὰ;
3. — Ποία πόλις ἀσφαλίζει τὰ πλοῖα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρουμῆρου Ἀμαζόνος

77. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κἀτωθὶ ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἐνδοξον βασιλεῖα:

1. Νῆσος τοῦ Ἰονίου 2, Ὑψωμα γῆς 3, Ὠραῖον ὁπωρικόν 4, Θυρίον καὶ ποταμός 5, Μέταλλον κοινόν 6, Πολύτιμος λίθος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παίδι τοῦ Μέλλοντος

78. Φωνηεντόλιπον

μς - μ - *** - πλξ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γοήτρου

79. Γρίφος Ἰνδικός

K (2) - T (2) - X (5)

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐκτορος Χ. Μελετοπούλου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 3-9 Ἰανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀπολιτικό Τριαντάφυλλο, Μαρίνα Μ. Βαλέρη, Ν. Μ. Βαλέρης, Π. Δ. Βαρθολομαίος, Ἑμ. Ν. Βερνίκος, Δημ. Α. Γερακάκης, Γ. Γεωργιάδης, Βικτ. Γιούργας Π. Ι. Δαμηλάτης, Χρ. Ε. Ζαγκουρόγλου, Ἀπ. Γ. Καράμπελας, Ἀθ. Δ. Κατσαυρίδης, Ἰωάν. Γ. Κουλουριώτης, Θεοδ. Κουτσίνος, Λαδὴ Λαίτη, Ὁσκ. Α. Μάουμαν, Ἐκτ. Νικολαΐδης, Ἀδαμαντία Μ. Νικολάου, Κωνστ. Π. Πετρίδης, Ἰωάν. Σπ. Πολυχρόνης, Πανικαί, Ἰωάν. Σταλινός, Μαργαρίτα Σταυροπετράκου, Ἀγ. Α. Τσιβάνος, Δ. Σ. Τσίγκρης, Χατζῆς Πρεμετιανός, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Ἰωάν. Δ. Μανιάρης, Χρ. Τζανέας.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Λαμπρὸ Ἀστέρ.
ΑΙΓΙΟΥ: Σπ. Μ. Βασιλόπουλος, Φίλ. Κ. Πολιτόπουλος, Ἀλ. Α. Κοτοπούλης.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἀνδρ. Κ. Παπαδόπουλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Βρασ. Χρ. Λύγδας.
ΒΟΛΟΥ: Εὐδ. Εὐθυμιάδης, Σεβαστὴ Κ. Πολιτῶν.

ΘΗΒΩΝ: Κ. Νάκος, Κ. Γ. Χατζιώτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀθ. Γ. Γκουζούλης, Β. Δ. Γουλιόπουλος, Π. Δ. Γουλιόπουλος, Χ. Ι. Μακαρόνας.
ΚΕΦΙΣ: Γεω. Κούτος, Γεωρ. Α. Κούτος.
ΚΟΥΡΟΥΔΩΝ: Νάνης Μήτσας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀμα τοῦ Ἠλίου, Πυγ. Κ. Ἀ. Στεριάδης, Δ. Α. Παπαγιάννης, Ἀγγ. Θ. Προκόπης, Ν. Γ. Ριζόπουλος, Ἀθ. Α. Ρίζου.
ΛΙΜΝΗΣ: Ἰω. Ρ. Μήτσας, Εὐάγ. Εὐαγγελινός.

ΜΟΥΡΤΙΩΝ: Εὐάγ. Εὐαγγελινός.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κ. Κ. Κοντοπούλου, Ν. Γ. Παπαδάκης.
ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΥ: Ἀττικὴ Νύξ.
ΠΑΛΛΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Σπ. Ν. Ταμπάκοπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀγρία Τσιγγάνα, Ντίνος καὶ Νίτσα Βλ. Ἀντωνοπούλου, Π. Κ. Θεοχάρης, Δημ. Π. Καραντιῆς, Τελλὴ Ἀσιγγάνα.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Ε. Ἀρδάμης, Ν. Γκανᾶς, Ἀντ. Γκουβερνίς, Γεωρ. Γκουβερνίς, Αἰλῆνα Π. Δημηδελή, Ἀναστ. Π. Κουλούρης, Γ. Η. Κουινιάς, Δ. Π. Μάνος, Εὐάγ. Π. Μάνος, Μυ. Κ. Πετούσης, Ἀθ. Ταράτης, Ἰω. Δ. Σκουρῆς, Φραγκούλης Γ. Φουτῆς.
ΣΚΕΠΑΣΤΗΣ: Γ. Ζανιάκος, Εὐάγ. Βλαχούτσικος.
ΣΠΑΘΑΡΙΟΥ: Ἀγγελ. Βλαχούτσικος.
ΣΤΡΟΥΦΑΙΑΣ: Ἰωάν. Δουγιάτης.
ΣΥΡΟΥ: Στ. Π. Παλαφίτης.
ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Γ. Καλλιώρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μαρία Β. Γεωργιάδου, Κ. Ε. Καραναστάσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὴ καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἑξῆς πρῶτος: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Π. ΠΕΤΡΙΔΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΦΙΛΙΠΠΟΣ Κ. ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Αἰγῷ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Λαρίσῃ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΝΑΣ ἐν Πειραιῇ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ' -51]

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΕΛΛΑΣ, ὑπόψυχος Δημοψήφιατος 1917, ὑποστηρίζομενη δολοκλήρου τοῦ Ἀρσενίου Πατρῶν καὶ ὑπὸ ἑλὸν ἰσχυρῶν παραγόντων.

[ΙΗ' -52]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ' -53]

Εἰς τὴν περὶ ὑποστηρίξεώς μου ἐν τῷ παρὸν Δημοψήφιατι ὁλῶς αὐτόδουλον καὶ εὐγενῆ πατριετικὴν ἀγγελίαν τοῦ **ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ**, πάντῃ ἀγνώστου μοι, ὅφει νὰ παντήσω ἐκφράζουσα τὰς εὐκρινεῖς μου χάριτας.

Ὅσον δὲ διὰ τὴν Κάρταν τῆς δῆθεν Ε. Ε. πρεπόσης με νὰ ἀπόσω τοῦ Δημοψήφιατος, ὡς ἐπιφύλασσομένης μοι οἰκτρᾶς ἀπορίας 1..., ἐκφράζω τὴν μεγάλην μου λύπην ἀπορίας, πόθεν ἔλαθεν αὐτὴ ἀρομήναι; συσταίς καὶ συμβουλᾶς..., ἐνῷ ἐγὼ ἀπὸ τῆς Σπ. τῶν Ἀγγελλῶν τῆς Φιλότητος Διάπλάσεως; οὐδεμίαν προκλητικὴν ἢ μεγάλην ἐπιτυχίαν; μου προέβη δῆλῳιν, ἀλλ' ἀπλῶς ριωρίσθη εἰς τὴν ξηρὰν ἀναγγελίαν τοῦ φθινοπορίου μου, ὡς ὕποψυχος ἐν τῷ Δημοψήφιατι!

Ἀναμνηρίστως ἀπειρία ψευδωνύμων ὑπάρχει; τὸν κύκλον μου, καὶ δὴ τοιούτων ἐγκλεισθέντα τὰ στοιχεῖα ἐπιδοκίμομένης ψήφισας; ἐστὶς λοιπὸν δύναται νὰ ἐκλέξῃ.

Οὐδένα ἐξεβίασα, οὐδένα ἐξελεπάρχησα ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ με ψηφίσῃ ὅλῃ ἀποσπᾶσθ τὴν γυναικὸς μου.

Ταῦτα ἀπᾶς διὰ παντός, μὴ σιοποῦσιν νὰ ἐνέλθω, δ' οἰονδήποτε λόγον, καὶ ἐν τῇ πεποσει, ὅτι εὐγλωττοτέρων ἐκφράζεται τῆς σιγῆς.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ' -54]

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲν βαρύνονται, ἄς κυτᾶς εἰς τὸ 51ον φύλλον Διαπλάσεως τοῦ περὶ σμένου τόμου, στήλῃ Μ. Μυστικῶν.

Χίονι τοῦ Μπιζανίου

[ΙΗ' -55]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ»

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν ἐξετυπώθη καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν Συμβολὴν τῆς 1ης Μηνιαίας 0.40. περὶ τούτων: Ἀντ. Δελιγιάννην, Σωκράτους.

[ΙΗ' -56]

Εἰς τὰ ἐξ Ἀγρινίου Διαπλάσεως εὐχόμενοι τὸ 1918 εὐτυχῶς.

Μελαγχολικὴ Κιθάρα

[ΙΗ' -57]

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΛΛΑΣ»

Ἰδρῆται προσεχῶς ἐν Ἀθῆναις κραταῖς σὺλλογος ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν. Ζητήσατε καταστατικόν. Ἀπευθύνετε: Ἀχιλλεῖα Μιχαήλ Ἀναστασοῦ 14, Σουδουρὴ ἡμερῶν 30.

[ΙΗ' -58]

Κουκλίτσα, τί γίνονται ἡ φῆλες Πλαγγόνες; Περὶ τῆς **Ἑλκωνιάδος Παρθένου** διὰ προδότης τοῦ Ἄλσος τῆς Κηφισίας καὶ ἐν τέλει τὰς νῆπας τοῦ Ἑλκωνός! Ἀπὸ Κορυφᾶς σου ἴδῃ σὰς στέλλω με τῆς μυρωμῆς τοῦ Ζεφύρου τοῦ χαριετιμοῦ μου.

ΠΡΟΣΕΠΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

[ΙΗ' -59]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, χρόνιος πολλῶν **ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ**

[ΙΗ' -60]

Μὴ λησμονήσατε ὅλοι νὰ ψηφίσετε τὸν **ΥΜΝΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ** τὸ πατριωτικώτερον τῶν ψευδωνύμων τοῦ